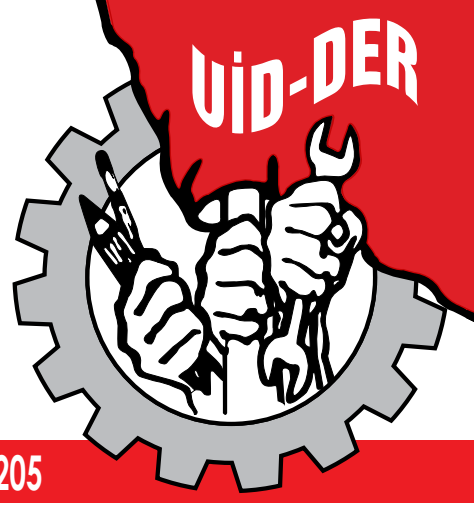

İşçi Dayanışması

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

Mayıs 2025 • No: 205

Baskılara, Zorbalığa, Sömürüye,
Emperyalist Savaşa Karşı

Umut Örgütlü Mücadelede!

[Instagram: @uid_der](https://www.instagram.com/uid_der)

[YouTube: /uidderorg](https://www.youtube.com/uidderorg)

[Facebook: /uid_der](https://www.facebook.com/uid_der)

[Facebook: /uidderorg](https://www.facebook.com/uidderorg)

www.uidder.org

Baskılara, Zorbalığa, Sömürüye, Emperyalist Savaşa Karşı Umut Örgütlü Mücadelede!

Türkiye’de rejimin 19 Mart’ta başlattığı gözaltı ve tutuklama saldırısına karşılık düzenlenen kitlesel protestoların ardından 1 Mayıs’ta da “Faşizme karşı omuz omuza” ve “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz” sloganları tüm meydanlarda yankılandı. Bu sloganlar, işçi ve emekçilerin birliğe, dayanışmaya, örgütlü olmaya duyduğu ihtiyacı sembolize etti. ÜİD-DER’in her sektörden işçilerden, emekçi kadınlardan, emeklilerden, gençlerden, işçi çocuklarından oluşan kıpkızıl korteji “Baskılara, Zorbalığa, Sömürüye, Emperyalist Savaşa Karşı Umut Örgütlü Mücadelede!” pankartıyla yürüdü. **Çünkü Türkiye’de ve dünyada işçi ve emekçilerin özelemlerinin hayat bulması ancak işçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle mümkündür.**

Uluslararası kurumların raporlarına göre Türkiye’de nüfusun en zengin yüzde 10’luk kesimi toplam servetin yüzde 68’inden fazlasına sahip. Türkiye’nin en zengin 100 kişinin serveti son 4 yılda 28 milyar dolar arttı, 128,5 milyar dolara ulaştı. Öte yandan ücretlilerin milli gelirden aldığı pay yüzde 25’e geriledi. İşçilerin yüzde 60’tan fazlası asgari ücret ya da biraz üzerinde gelirle yaşam mücadelesi verirken asgari ücretin alım gücü adeta yere çakıldı. Türkiye’nin toplam nüfusu 86 milyon civarındayken herhangi bir işte istihdam edilenlerin sayısı 35,4 milyon civarında kaldı. Her 10 gençten 6’sı işsiz. Sağlık ve eğitim başta olmak üzere tüm kamu hizmetleri pahalalanmaya ve niteliksizleşmeye devam ediyor. Bu manzaraya rant ve yağmaya dayalı politikalar, adam kayırmacılık, kurumların, yasaların içinin boşaltılması, şiddetin, suçun, mafyatik örgütlenmelerin güçlenmesi, suçluların cezasız bırakılması, hapishanelerin hakkını arayan insanlarla dolması gibi sorunlar eşlik ediyor. Ekonomik, siyasal ve toplumsal alandaki içinden çıkılmaz sorunlar, krizler büyümeye devam ediyor. Bu koşullarda işçi ve emekçilerin yaşam mücadelesi giderek zorlaşıyor.

Ama iktidarın dümenindeki rejim, zengini daha zengin yoksulu daha yoksul eden bu çarkların dönmeye devam etmesini istiyor. Kendi çıkarlarını, kendi bekasını her şeyden daha önemli görüyor. Bu refleksle giriştiği tehlikeli hamlelerin bedelini işçi ve emekçilere ödetiyor. Haliyle toplumda oluşan öfke ve tepki büyüyor. Rejim ise toplumdan yükselen her bir muhalif sesi, her bir itirazı bastırmaya çalışıyor. Yurtta verilen kötü yemekleri protesto

eden öğrenciden işten atıldığı için direnişe çıkan işçiye, şiddete hayır diyen kadından öğrencimi serbest bırakın diyen öğretmene hak arayanları, adalet isteyenleri, zulme tepki gösterenleri en büyük düşman olarak görüyor. Cezalandırmak, ezmek, yok etmek istiyor. **Rejimin bu tutumu, eşyanın tabiatı gereği, her alanda yansımaları buluyor, her alanda ağır sonuçlar yaratıyor.**

Burada birkaç örnek vermekle yetinelim. Uzun yıllar Türkmenistan’da Çalık Holding’e bağlı bir tekstil fabrikasında çalışan, tazminatı ödenmeden işten atılan, dava açıp kazandığı halde tazminatı 10 yıl boyunca ödenmeyen Erol Eğrek’i düşünelim. Eğrek, 9 Mayıs’ta Şişli’nin göbeğindeki şirket binasının önünde 10 koruma tarafından dövülerek öldürüldü. Çalık Holding ve korumaları bu cüreti nereden aldı? Geçtiğimiz yıl Oba Makarna’da 5 işçinin ölümüyle sonuçlanan patlamayı hatırlayalım. Bilirkişi raporları, iş güvenliği önlemlerinin alınmadığını, işçilere baskı yapıldığını ortaya koydu. Patlamanın ardından firmasının değeri düşen hisse senetlerini satın alarak büyük kâr sağladığı, işçilerin canı üzerinden servet kazandığı ortaya çıktı. Peki nasıl oldu da Oba Makarna patronları ceza yerine ihracat başarı ödülü aldı? 19 Mart protestolarında polislin gençlere nasıl saldırdığını, halktan toplanan vergilerle finanse edilen TRT’nin adalet isteyen oyuncularını nasıl işten atıp karaladığını, traktörleriyle eylem yapan çiftçilerin nasıl cezalandırıldığını, parti temsilcilerinin, devlet bürokratlarının muhaliflere nasıl tehditler savruduklarını düşünelim. Tüm bunlar nasıl bir siyasal

Dünyanın ve Türkiye’nin manzarasından çıkarılacak tek bir sonuç var: İnsanlık saplanıp kaldığı kapitalizm bataklığından kurtulmalıdır ve bu görev işçi sınıfının omuzlarındadır. Dünya işçi sınıfının örgütlülük ve bilinç düzeyi olarak gerilere savrulmuş, henüz toparlanamamış olması bu gerçeği değiştirmez.

ve toplumsal iklimin ürünü? Saydığımız örnekler suçlunun güçlü, zalimin muktedir, zorbanın iktidar olduğu bir çürümüşlüğün yansımaları değilse nedir?

Elbette bu çürümüşlük sadece Türkiye’ye özgü değil. **Bugün tarihsel tıkanıklık ve çürüme çağında olan kapitalizm kendi suretinde bir dünya yaratıyor.** Tüm dünyada yoksulluk, işsizlik çığ gibi büyüyor, pek çok ülkede baskıcı, otoriter rejimler işbaşına geliyor, adaletsizlik, eşitsizlik nice can yakıyor, nice ülkede emekçiler emperyalist savaş cehennemini yaşıyor. Dünyanın bu kaotik manzarasına, ekonomik, siyasal, toplumsal krizlere, her alanda büyüyen çürümeye bakarak umutsuzluğa kapılanlar, değişimin imkânsız olduğunu düşünenler olabilir. Güçsüzlük ve çaresizlik duygusuyla kaderine rıza gösterenler olabilir. Bir parti yerine öteki partinin, bir rejim yerine

öteki rejimin iktidara gelmesinin çözüm olacağını zannedenler olabilir. İşçi sınıfının Enternasyonal Marşında dile geldiği gibi bizleri kurtaracak olanın kendi kollarımız olduğuna inanmayıp ehvenişer görünen çözümlere prim verenler olabilir. Ama bu tür düşünceler sadece yanlış değil tehlikelidir de. Düşünelim; “dünyanın hali böyle” deyip elimiz kolumuz bağlı durmamız, insanlığın saplanıp kaldığı bu bataklıktan çıkışı olamayacağına inanmamız, çözümü yanlış adreslerde aramamız kimin ekmeğine yağ sürer?

Dünyanın ve Türkiye’nin manzarasından çıkarılacak tek bir sonuç var: **İnsanlık saplanıp kaldığı kapitalizm bataklığından kurtulmalıdır ve bu görev işçi sınıfının omuzlarındadır. Dünya işçi sınıfının örgütlülük ve bilinç düzeyi olarak gerilere savrulmuş, henüz toparlanamamış olması bu gerçeği değiştirmez.** Unutmayalım ki her şey karşıtıyla birlikte vardır ve değişim kaçınılmazdır. En coşkun nehirler bile dağ doruklarında eriyen karların oluşturduğu küçücük sızıntıların birleşmesiyle oluşur. Kış ne kadar

Düşünelim; “dünyanın hali böyle” deyip elimiz kolumuz bağlı durmamız, insanlığın saplanıp kaldığı bu bataklıktan çıkışı olamayacağına inanmamız, çözümü yanlış adreslerde aramamız kimin ekmeğine yağ sürer?

uzun sürerse sürsün, bahar gelir, karlar erir, nehir yatakları dolar taşar. Sınıflar mücadelesi de böyledir. Dünya işçi sınıfının sömürüye, yoksulluğa, adaletsizliğe, emperyalist savaşa karşı mücadelesi durdurulamaz. İşçi sınıfının 2000’li yılların başından bu yana kıtadan kıtaya, ülkeden ülkeye yayılan isyanları, 1 Mayıs meydanlarında farklı dillerde ifade edilen ortak özlemler işçi sınıfının potansiyelini ortaya koyuyor. Önemli olan gün gelip hava döndüğünde, bu potansiyel harekete geçtiğinde, işçi sınıfının kendi bağrından kendisine yol gösterecek olan öncülerini çıkarabilmiş olmasıdır. Varmak istediği hedef konusunda net ve kararlı olmasıdır. Sonuç alacak şekilde örgütlü ve güçlü olmasıdır.

Bugün için ne kadar mütevazı görünürse görünsün, gelecek için umut yaratan çabalar, **işçi sınıfının bilinç düzeyini, örgütlülüğünü, mücadelesini ileri taşımak için ortaya konulan çabalar**dır. **İşyerlerinde, fabrikalarda, sendikalarda sabırla, kararlılıkla büyütülen örgütlülük, büyüyen umut demektir.** ■

ABD'den Türkiye'ye Ülkeyi Şirket Gibi Yönetenler

ABD'de yaşıyor olsaydık, muhtemelen Türkiye'de olduğu gibi, en çok konuşacağımız konuların başında gelecekti ekonomi. Son yıllarda ABD'den Türkiye'ye işçi ve emekçiler düşük ücretlerden kamu hizmetlerinin kısıtlanmasına benzer sorunlarla boğuşuyorlar. ABD genelinde ekonomik sorunlardan bunalan milyonlarca işçi ve emekçi 1500'den fazla kentte Trump yönetimine karşı protesto gösterilerine katıldı. Kitlelerin tepkisini dizginlemek isteyen Trump ise tıpkı Erdoğan gibi ekonomik sorunları çözmek adına "ülkeyi şirket gibi yönetmekten" ve "büyük güç" olmaktan bahsediyor. Peki, liderlerin hevesle başvurduğu bu politikalar biz işçilerin sorunlarını çözebilir mi?

ABD Başkanı Trump, göreve gelir gelmez yerli şirketleri korumak ve istihdamı arttırmak istediğini söyledi. ABD'nin ticaret yaptığı birçok ülkeye uygulanan gümrük vergilerini arttırdı. Örneğin Çin'e uygulanacak gümrük tarifesi yüzde 145'e çıkartıldı. Trump bu adımıyla yoksul Amerikalıların çıkarlarını savunduğunu iddia etti. Oysa Trump'ın önceliği Amerikalı işçi ve emekçiler değil Amerikalı şirketler ve patronlardır. Bu amaçla adeta bir zenginler kabinesi oluşturdu. Bu ultra zenginler kulübünde yer alan Elon Musk eline testere alarak, Nazi selamı vererek, önlerindeki bürokratik engelleri temizleyeceklerini haykırdı. İlk iş olarak kamu harcamalarının gereksiz olduğunu iddia ederek 2 trilyon dolar kesinti planını devreye soktu ve binlerce kamu çalışanını işten attı.

ABD'de şahit olduğumuz manzaraya biz Türkiye'deki işçi ve emekçiler yabancı değiliz aslında. **Erdoğan da sık sık bürokrasiden şikâyet ederek, elindeki yetkilerin artırılması gerektiğini, ülkeyi şirket gibi yönetme hâyali olduğunu söylüyordu. Bunun için ülkeye başkanlık sistemini dayattı ve istediği tüm yetkilere ve güce kavuştu. Sonra ne oldu peki?** Patronlar lehine yasalar çıkarıldı, emekçilerden kısılan kamu kaynakları sermayeye aktararak milyarlarca liralık teşvikler verildi. Özelleştirilmeler yoluyla şirketlerin eğitim, sağlık, ulaşım, gıda, iletişim, enerji gibi kârlı sektörlerle yatırım yapmalarının önü açıldı. Sermayeye rant sağlamak uğruna ormanlar, köylülerin tarım arazileri bir gecede kamulaştırıldı. Kısacası kamu yararına olan her şeyden vazgeçilerek özel şirketler ihya edildi. Ekonomi tepetaklak olunca Maliye Ba-

kanlığına Mehmet Şimşek getirildi. Yüksek enflasyon ile mücadele programı açıklayan Şimşek elbette patronlara dokunmadı. Hiç utanmadan enflasyonun nedeni olarak 6 Şubat depremlerini, EYT'yi, asgari ücret zammını ve işçilerin yaptığı harcamaları gösterdi.

Trump'ın Amerikalı işçi ve emekçilerin başına ördüğü çoraplar misali Erdoğan'ın şirket gibi yönetme politikası da, Türkiye'deki milyonların yaşamını çekilmez kıldı. İş güvenliği önlemleri maliyet olarak görüldüğü için madenciler göçük altında kalarak, aileler 5 yıldızlı otellerde yanarak can verdi. Metal işçilerinin grevleri şirketlerin çıkarları gözetilerek yasaklandı. Sendikalaşan işçilerin yetki davaları patronların zaman kazanması için uzatıldıkça uzatıldı. Depreme dayanıklı kentler inşa etmek yerine rezerv yapı alanı yasasıyla insanların evine barkına el konuldu. Altın şirketleri toprağı deşti, enerji şirketleri akarsuları kuruttu. Şirket gibi yönetme siyaseti gözaltı, tutuklama, kayyım politikasıyla demokratik ve siyasi hakları ezdi geçti. Ucuz işçilik yaygınlaştı, sendikasız ve kurlsız çalışma dayatıldı. Sosyal hak gaspları arttı. Böylece işçi ve emekçilerin yoksullaştığı, sermayedarların daha da zenginleştiği bir sürece hep birlikte tanık olduk.

Kapitalizm piramidinin en tepesinde küçük bir azınlık devasa servetler biriktirirken başta işçiler olmak üzere toplumun geniş kesimlerinin sırtına binen yük her geçen gün ağırlaşıyor. Oxfam gibi araştırma kuruluşlarına göre, küresel servetin yarısından fazlası en zengin %1'in elinde toplanmış durumda. Durum buyken dünyanın her yerinde sermayenin çıkarlarına hizmet eden politikalar hayata geçiriliyor, işçi sınıfının örgütlenmesi ise zayıflatılıyor, yاپay kutuplaştırma politikalarıyla yoksul emekçiler birbirine düşmanlaştırılıyor. Ancak bu durum ilelebet süremez. Bir insan bir kez, üç kez, beş kez veya on kez kandırılabilir, ona boyun eğdirilebilir fakat bu hayat boyu böyle devam etmez. İşte bunun gibi, toplum da gün gelir "artık yeter" der. **Egemenlerin baskıları, yalanları eninde sonunda gerçeklerin duvarına çarparak tuzla buz olur ve kitleler ayağa kalkar.** Bugün Türkiye'de, ABD'de ve pek çok ülkede başta gençler olmak üzere milyonlarca insanın egemenlerin ikiyüzlü siyasetinden, baskılarından, derinleşen eşitsizlikten, yoksulluktan bıktığını söyleyerek meydanlara çıkması bu gerçeğin kanıtıdır. ■

Erol Eğrekler ve İşçi Sınıfı

■ Ankara'dan bir metal işçisi

Ruhen ve zihnen sağlıklı bir insan haksızlığa uğradığında, zulme tanık olduğunda rahatsız olur, bunu dile getirme, itiraz etme, tepkisini ortaya koyma ihtiyacı duyar. Normal koşullarda bu haksızlığın giderilmesini sağlamak ister. Gücü yetiyorsa bunu yapar da. Doğru olan, insani olan budur. Fakat şunu biliyoruz; kapitalizm temelinde sömürü, haksızlık, eşitsizlik, adaletsizlik olan bir düzendir. Bu nedenle kapitalizme ve yarattığı kötülöklere karşı bireysel eleştiriler ve itirazlar genellikle egemenler nezdinde etkili olmaz, onlara geri adım attırmaz.

İşten atılan, tazminat hakkını almak için çalıştığı işyerini mahkemeye veren, davayı kazandığı halde tazminatı 10 yıl boyunca verilmeyen Erol Eğrek'in mücadelesini düşünelim. Çalık Holding patronları, 10 yıl boyunca Eğrek'in sesine kulaklarını tıkadılar. Bununla da yetinmediler, Eğrek'i katlettiler. Sonra da vicdanlarında zerre kadar azap duymadan onu suçlu ilan ettiler. Çünkü Erol Eğreklerin onların karşısına işçi sınıfı olarak değil tek tek işçiler olarak çıkmasından cesaret alıyorlar. İşçi sınıfının örgütsüz, dağınık, güçsüz olmasına güvenerek her türlü kötülüğü yapıyorlar. Erol Eğrekler sendikalarında, mücadele örgütlerinde, işyerlerinde örgütlü olsalardı Çalıklar bu kadar cüretkâr, bu kadar pervasız olabilirler miydi?

Tek tek işçilerin sesi susturulabilir, öfkesi bastırılabilirken örgütlü işçi sınıfının sesi bastırılamaz. Grevler, fabrika işgalleri, kitlesel protesto gösterileri işçilerin en güçlü ve etkili mücadele yöntemleridir. Bu yöntemler işçi sınıfının kuşaklar boyunca yürüttüğü mücadelelerden süzöğü deneyimlerin bir sonucudur. Çoğu ülkede mücadeleyle yasalara hak olarak yazdırıldığı yöntemlerdir. Fakat bugün işçi ve emekçilerin örgütsüz olduğu, tepkilerini bu yollarla

gösteremediği, haklarını örgütlü biçimde arayamadıkları bir dönemde bulunuyoruz. Mesela grevlerin yasaklanması, sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin direnişlerine yönelik polis saldırıları artık sıradan uygulamalar haline geldi. Türkiye'de rejimin 19 Martta başlattığı gözaltı ve tutuklamaların ardından başlayan protestolar karşısında iktidarın ilk yaptığı, eylemleri yasaklamak, polis şiddeti uygulamak, gözaltı ve tutuklamalarla, cezalarla protestoculara gözdağı vermeye çalışmak oldu. Öğrenciler hapislere atıldı, Yozgat'ta traktörleriyle iktidarı protesto eden köylülere trafiği kapattıkları gerekçesiyle para cezası verildi. Rejimin medya kanalları, sosyal medya trolleri protestoları karalamak, protestocuları kriminalize etmek için her şeyi yaptı. Protesto bir hak değil de suçmuş gibi yansıtıldı.

Grev, protesto, eylem hakkının yok sayılması işçilere "sömürüye, haksızlığa, zulme boyun eğin" demektir. "Üç kuruş ücrete köle gibi çalışmaya devam edin" demektir. "Daha güzel bir gelecek düşlemekten vazgeçin" demektir. "Hiçbir kötülüğe, adaletsizliğe karşı çıkmayın, kötülüğün bir parçası olun" demektir. Erol Eğreklerin kaderine terk edilmesi ve sessizce sıranın bir gün bize gelmesini beklememiz demektir. Birleşip "örgütlü işçi sınıfı" haline gelmekse tüm bu dayatmalara karşı durabilmektir. Seçim bizim... ■

Sırrı Abimizi Mücadelemizde Yaşatacağız

■ Gebze'den bir işçi

2012 yılının Mayıs ayıydı. ÜİD-DER'in kış ayları boyunca sürdürdüğü "Kıdem Tazminatımızı Gasp Etmeyeceğiz" kampanyasında 62 bin imza toplanmıştı. ÜİD-DER'li işçiler, o dönemde milletvekili olan Sırrı Süreyya Önder ile beraber Meclis'te yapılan bir basın açıklamasının ardından bu imzaları Meclis'e ulaştırmışlardı. On binlerce işçinin protestosunu, taleplerini Meclise taşımışlardı. Çalışma Bakanlığı ÜİD-DER'e gönderdiği mektupta kıdem tazminatıyla ilgili bir düzenleme olmadığını ileri sürmüştü. Oysa aradan geçen zamanda kıdem tazminatına getirilen tavan sınırlaması nedeniyle kıdem tazminatı hakkı kuşa döndü, anlamsızlaştı.

İşçiler, emekçiler için en iyi politikaları hayata geçirdiklerini iddia eden siyasi iktidar, bu sürede ücretleri iyice düşürdü. İşçileri, emekçileri sefaletle sürükledi. Hayat pahalılığı ve enflasyonu şaha kaldırdı. Kıdem tazminatı hakkımızı fiilen anlamsızlaştırdı. Tüm kaynakları sermaye sınıfına aktardı. İşçilerin, emekçilerin yanında olan, barış ve kardeşliği savunan Sırrı Abimizi tutukladı, hapse attı. Grevleri yasakladı, işçi direnişlerine saldırdı. Demokratik

hakları ortadan kaldırdı.

Kıdem tazminatı kampanyamıza, işçiler olarak haklarımızı korumak için ortaya koyduğumuz çabaya destek veren Sırrı Abimizi 3 Mayıs'ta sonsuzluğa uğurladık. Sırrı Abimiz bir siyasetçi ve sinemacı olarak, sosyalist bir insan olarak her zaman işçilerin yanındaydı. Yıllarını halkların kardeşliği mücadelesine vermiş, kendi deyişiyle "yüreği elinde" gezmiş bir insandı. ÜİD-DER'in sınıf mücadelesindeki yerini ve çalışmalarını takdir etmiş, kendisini sıra neferi olarak tarif etmiş ve "ne zaman bizden fayda geleceğine inandığınızda sadece talepte bulunmanız yeterli" demişti. İşte bu nedenle bizler Sırrı Abimizi kalbimizde ve mücadelemizde yaşatacağız. Onu işçi sınıfının gerçek dostlarından biri olarak şükranla anacağız. Sermaye sınıfının ve siyasi iktidarın saldırıları, ikiye bölünmüşlüğü, yalanları, tuzakları karşısında işçi kardeşlerimize gerçekleri anlatmaya, örgütlenmeye devam edeceğiz.

Gecenin en karanlık anında

Başını göğe çevir, bak Süreyya'ya

Süreyya'da parlayan umutlar

Gençlerin gözbebeklerinde ışıldar. ■

Enflasyonun Bize Faturası

■ Ankara'dan bir işçi

Siyasi iktidar yoksullaştırma politikalarını sürdürüyor. Enflasyon balyozunu işçi ücretlerine, emekli aylıklarına, kamu çalışanlarının maaşlarına indiriyor, ücretleri tuzla buz ediyor. İşçilerin, kamu emekçilerinin, emeklilerin cebinden çalınan milyarlar doğrudan patronların kasalarına aktarılıyor.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Merkezi (DİSK-AR), 7 Mayıs'ta bir rapor yayımladı. Ücret Kayıpları İzleme Raporu, enflasyonun işçi sınıfı üzerindeki yıkıcı sonuçlarını gözler önüne seriyor. İşçi ve emekçilerin enflasyon ve kesintiler nedeniyle

yaşadığı kayıpların boyutlarını aktarıyor. Rapora göre enflasyonun emekçiye dört aylık faturası en az 177 milyar lira! TÜİK tarafından açıklanan yüzde 13,36'lık dört aylık resmi enflasyonun dört ayda ücretlerde toplam kayıp en az 176 milyar 600 milyon lira. Bir asgari ücretli işçinin alım gücünde yaşadığı kayıp toplam 2 bin 953 lira. Yani 22 bin lira civarındaki net asgari ücret, Nisan 2025'te net 19 bin 151 liraya gerilemiş gibi oldu.

Gelir adaletsizliğinde Avrupa birincisi olan Türkiye, vergi adaletsizliğinde de şampiyonlar liginde. Her senenin sonunda vergi rekortmenleri, ücretleri açlık sınırının bile altında kalan yoksul emekçiler oluyor. Milyarlarca dolarlık servetlere sahip patronlar

ise teşvik, yatırım desteği vs. almalarının yanı sıra vergi afları, vergi indirimleri gibi yöntemlerle tek kuruş vergi ödemiyorlar!

Rapordaki hesaplama göre brüt 52 bin lira ücretle çalışan işçinin eline geçen ücret, yılın daha dördüncü ayında 34 bin 443 liraya geriledi. Kamu çalışanlarının ücretleri ve emekli aylıklarındaki erime de benzer bir tabloya işaret ediyor. Nisan 2025 itibarıyla en düşük memur maaşı 43 bin 726 lira iken, 4 aylık enflasyon kaybı sonrası bu rakam 36 bin liraya geriledi. Yılın dördüncü ayında memur maaşlarında toplam kayıp 7 bin 709 liraya ulaştı.

14 bin 469 liralık en düşük emekli aylığı ise yılın ilk dört ayında 1933 lira değer kaybetti. Böylece dört aylık enflasyon kaybı sonrası emekli aylığı 12 bin 536 liraya geriledi.

Bu rakamlar iktidarın işçi sınıfını ne denli yoksullaştırdığını gösteriyor. Üstelik rapordaki hesaplamalar TÜİK'in enflasyon verileri üzerinden yapılıyor. TÜİK'in verilerinin gerçeği yansıtmadığını biliyoruz. Hal böyleyken kayıplarımızın raporda aktarılan miktarların üzerinde olduğu açık. Zaten yoksullaşmayı iliklerimizde hissediyoruz. Kaybetmemizi engelleyecek tek şey, iktidarın işçi düşmanı politikalarına, sermaye sınıfının saldırılarına birlikte karşı durmamızdır. ■

Egemenlerin Değil, Sınıfımızın Gözüyle Bakalım!

■ İstanbul'dan bir grup işçi

Kısa bir zaman öncesine kadar direnişte olan, direniş boyunca pek çok kez polis saldırılarıyla yüz yüze gelen bir işçi kardeşimizle 19 Mart'tan sonra yaşanan protestolarla ilgili haberleri izliyor, sohbet ediyorduk. Bir anda öfkeyle, "şunlara bak, polise, devlete karşı geliyorlar!" dedi. Kendisine direniş boyunca polisle defalarca karşı karşıya geldiğini hatırlattığımızda ve o zaman ne hissettiğini sorduğumuzda bir müddet düşündü. Sonra kendi söylediğine kendisinin de şaşırdığını söyledi mah-

İnançta Umutta Sınıfımızın Saflarında!

■ İstanbul'dan sağlık emekçileri

1 Mayıs'ta da taleplerimizi haykırmak için meydanlardaydık. Sağlık ve eğitim başta olmak üzere her alanda kamu harcamalarının giderek daha çok kısıldığı, sağlık ve eğitim sisteminin çöktüğü, hizmetlerin daha niteliksiz ama daha pahalı hale geldiği günleri yaşıyoruz. Sağlık çalışanları olarak sorunlarımız derinleşiyor. Bu derece ciddi saldırılara ancak ve ancak ciddi bir örgütlülük ve mücadeleyle karşı konulabilir.

Bizler ekonomik ve siyasal saldırılara karşı 1 Mayıs'a katıldık ve "Baskılara, Zorbalığa, Sömürüye, Emperyalist Savaşa Karşı Umut Örgütlü Mücadelede!" pankartımızın arkasında gururla yürüdük. "1 Mayıs kortejimiz de mücadelemizin ciddiyetini yansıtmalı. Düzenli, disiplinli bir kortejdir bize ve mücadelemize yakışan!" diye düşündük. Hep bir ağızdan sloganlarımızı haykırdık, şarkılarımızı gür bir sesle söyledik. Aramızda ilk defa 1 Mayıs'a katılan arkadaşlarımız da vardı ve ÜİD-DER'in disiplini ve coşkusuna çok çabuk adapte oldular. Toplanma noktasındaki programımız sırasında sağlık emekçileri de selamlandı ve biz de bu coşkuya tüm mücadele arkadaşlarımızla katıldık.

Kortejimizde "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", Siya-

si Tutsaklara Özgürlük!" dövizleri de vardı. Baskıların ve yasakların arttığı, toplum olarak elimizin kolumuzun bağlanmaya çalışıldığı, en ufak bir itiraza dahi tahammül edemeyen egemenlerin toplumu nefessiz bıraktığı bir dönemden geçiyoruz. Muhafız gazeteciler, gençler ve siyasilere hapis cezalarıyla sindirilmeye çalışılıyor. İşçi sınıfının örgütlenmesinin önüne pek çok engel dikiliyor. Rejim kendi bekası uğruna bizim yaşamımızı zehir ediyor. 1 Mayıs bu zorbalığa karşı itirazımızı yükselttiğimiz bir gün oldu. 1 Mayıs öncesinde toplumda birikmiş olan tepkinin kısmen de olsa meydanlara yansımaları görmüştük. 1 Mayıs'ta da onlarca kentte işçiler meydanlara çıktı. İstanbul'da Kadıköy Rıhtım Meydanında, özellikle gençlerin sadece bizim kortejimizde değil tüm alanda sayıca çok olması, gençliğin sınıfının safında yer alması coşkuyu daha da arttırdı. Gençler kendileri, gelecekleri için oradaydılar. Gençlerin kortejlerini hep bir ağızdan sloganlarımızla selamladık: "Gençlik Burada Sınıfının Safında!"

Bizler, genç işçiler, öğrenciler, kadınlar olarak baskı ve zorbalıkla bizleri sindirmeye çalışan egemenlere inat, sınıfımızın safında örgütlülüğümüzü büyüteceğiz. Bu zorba düzene son vereceğimiz günlere olan inancımızla mücadeleye devam edeceğiz. ■

cup bir edayla.

Direnış yaşamış bir işçinin kendi deneyimlerini unutarak hak arayan insanlara tepki duyması nasıl mümkün olabiliyor? Bunun temelinde sermaye sınıfının hizmetindeki medyanın yalanlarının, iktidardakilerin kutuplaştırma politikalarının zihinleri felçleştirmesi var. İşçi, bu yalanların etkisiyle zehirleniyor, olaylara kendi sınıfının gözüyle değil patronların, egemenlerin, iktidarın gözüyle bakıyor. Dostu düşman, düşmanı dost sanıyor. Oysa direniş sırasında gerçek tüm açıklığıyla ortadaydı: Patronlar ve iktidar, işçiye ve hakkı için mücadele eden herkese düşmandır! İşçiler ve emekçilerse aynı özelemleri taşırlar, kardeşlik ve dayanışmaya, haklarını birlikte aramaya ihtiyaç duyarlar, güçlerini birlikten alırlar.

İnsan hangi kaynaktan beslenirse, onun suretine bürünür. İşçiler direnişteyken, örgütlü davranır, mücadelesinin, dayanışmanın gücünden beslenir, gözleri hakikati görür. Fakat tek başına kalıp düzenin yalanlarıyla, kışkırtmalarıyla beslenmeye başladığında, kendi safını şaşırır. Kendisinin, kendi sınıfının çıkarlarını unutur, onu ezenlerin safına sivrulur.

İşte bu yüzden, işçi sınıfının akli da hafızası da gücü de örgütlülüğüdür. Örgütlü işçi egemenlerin yalanlarını, tuzaklarını görür. Hangi kılıfa sokulursa sokulsun, işçiye işçiyle karşı karşıya getiren yalanların, politikaların, sömürü düzenini beslediğini bilir. İşçiler olarak örgütlenelim ki birbirimize değil, sermayenin ve iktidarın yalanlarına sırt çevirelim. ■

Türkiye’de ve Dünyada 1 Mayıs: İşçiler

Dünya işçi sınıfı bu sene de 1 Mayıs’ı baskıcı ve anti-demokratik uygulamaların, işçi sınıfına yönelik saldırıların katlanarak arttığı bir dönemde karşıladı. Öfkelerini ve taleplerini tek ses, tek yumruk olup haykırmak isteyen işçi ve emekçiler ABD’den Avrupa’ya, Asya’dan Afrika’ya dünyanın dört bir yanında 1 Mayıs’ta meydanlara çıktı. Emperyalist savaflara, otoriter rejimlere ve işçi haklarına yönelik saldırılara karşı seslerini yükselterek alanları doldurdu. Türkiye’de de İstanbul başta olmak üzere birçok kentte alanlara çıkan yüz binlerce işçi ve emekçi, yaşadıkları ekonomik ve siyasal sorunlar karşısında değişim isteğini haykırdı.

Amerika Kıtası

ABD genelinde yaklaşık bin şehirde işçi ve emekçiler 1 Mayıs gösterileri düzenledi. ABD’de Nisan ayında düzenlenen “Elini Çek!” eylemlerinin ardından 1 Mayıs gösterilerinde de, demokrasiye, işçi haklarına ve göçmenlere karşı savaş başlatan Trump ve Elon Musk’ın politikaları protesto edildi. Trump yönetiminin saldırılarına karşı “Bu işçi sınıfına karşı bir savaştır ve biz geri adım atmayacağız!” diyen işçi, emekçi ve öğrenciler alanları doldurdu.

Arjantin’in başkenti Buenos Aires’te kitlesel 1 Mayıs yürüyüşü 1 Mayıs arifesinde düzenlendi. Arjantin Genel İşçi Konfederasyonu CGT’nin çağrısıyla bir araya gelen işçiler, emekçiler ve gençler faşist devlet başkanı Javier Milei hükümetine karşı tepkilerini dile getirdi. Peru’nun başkenti Lima’da iş güvenliği ve toplu sözleşme gibi temel hakları kısıtlayan saldırılar protesto edildi.

Avrupa Kıtası

İngiltere’nin başkenti Londra’da Marx Anıtı Kütüphanesi önünde binlerce işçi ve emekçi bir araya geldi. Dünyanın birçok ülkesinden göçmenler örgütleriyle, çeşitli sektörlerden işçiler sendikalarıyla Trafalgar Meydanına doğru yürüdü. Demiryolu işçilerinin örgütlü olduğu RMT Sendikası, birçok şubesinden işçilerle geniş bir katılım sağladı. Yürüyüş boyunca savaş karşıtı sloganlar atıldı, İşçi Partisi hükümetinin yeni saldırıları protesto edildi.

RMT sendikası adına yapılan konuşmada 1 Mayıs’ın işçi sınıfının uluslararası mücadele günü olduğuna dikkat çekildi, işçi sınıfının enternasyonal mücadelesini ve daya-

nışmasını büyütme çağrıları yapıldı.

Fransa’da, CGT sendikasının liderliğinde ülke genelinde 260’ın üzerinde gösteri düzenlendi. Toplamda 300 bin emekçi gösterilere katılırken en kitlesel 1 Mayıs gösterisi başkent Paris’te düzenlendi. “Barış, emeklilik hakkı, ücret artışı” taleplerinin yazılı olduğu dövizlerle 1 Mayıs yürüyüşüne katılan Parisli emekçiler kemer sıkma politikalarını protesto etti.

Almanya’nın başkenti Berlin’de düzenlenen 1 Mayıs gösterilerinde, binlerce işçi ve emekçi hayat pahalılığına, faşizme, artan militarizme ve Gazze’deki soykırıma karşı yürüdü.

İspanya’nın başkenti Madrid’de UGT ve CCOO sendikalarının düzenlediği mitinge katılan işçiler çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve işgününün kısaltılması çağrısında bulundu. Hükümete karşı sloganlarla tepkilerini dile getiren emekçiler, 28 Nisanda İspanya genelinde yaşanan büyük çaptaki elektrik kesintisini de protesto etti.

İtalya’nın Torino kentinde bir araya gelen işçi ve emekçiler, İtalya hükümetinin savaş politikalarını, İsrail’in Gazze’de yürüttüğü katliamdaki suç ortaklığını, ağırlaşan çalışma koşullarını protesto etti. CGIL, CISL ve UIL sendikalarının çağrısıyla Milan kentinde bir araya gelen işçiler ise iş sağlığı ve güvenliği talepleriyle yürüdü.

İsviçre’nin başkenti Bern’de binlerce işçi ve emekçi, faşizme ve emperyalist savaşa karşı sloganlar haykırırken Finlandiya’nın başkenti Helsinki’de sendikaların çağrısıyla bir araya gelen binlerce işçi taleplerini yükseltti.

Yunanistan’da ise 1 Mayıs’ta yüzbinlerin katıldığı gösteriler düzenlendi. Başkent Atina’da toplanan işçi ve

Tek Ses Tek Yumruk!

emekçiler, hükümet karşıtı sloganlarla, flamaları ve bayraklarıyla 1 Mayıs ruhuna sahip çıktı. Parlamento binası önünde düzenlenen büyük mitinge çok sayıda sendika ve işçiler katılım gösterdi.

Kosova'dan **Arnavutluk**'a birçok Doğu Avrupa ülkesinde de 1 Mayıs gösterileri düzenlendi. **Sırbistan**'da tarihi gösterilerle hükümeti düşüren işçiler ve gençler 1 Mayıs'ta yine alanlarda yerlerini aldılar. İşçiler iş ve grev yasalarında değişiklik talep ettiler. Hükümetin yolsuzluklarını protesto eden gençler, tren kazasının gerçekleştiği Novi Sad'da bir anma töreni düzenlediler. Ardından büyük bir yürüyüş düzenleyen öğrenciler mücadeleyi büyüteceklerini haykırdılar.

Asya Kıtası

Tayvan'ın Taipei kentinden **Pakistan**'ın Lahor kentine kadar birçok büyük şehirde kitlesel gösteriler düzenlenirken **Filipinler**'in başkenti Manila'da başkanlık sarayı yakınlarında toplanan işçi ve emekçilere polis saldırdı. Polis barikatlarına rağmen eylemlerine devam eden Filipinli emekçiler, hükümetin işçi düşmanı politikalarıyla birlikte Trump'ı da protesto etti.

Güney Kore'de Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu KCTU üyesi binlerce işçi başkent Seul'da bir araya geldi. **Japonya**'nın başkenti Tokyo'da 1 Mayıs gösterilerine katılan işçi ve emekçiler sendikal haklara yönelik saldırıların son bulmasını, savaşa değil eğitim ve sağlığa bütçe ayrılmasını, ücret artışı ve toplumsal cinsiyet eşitliği talep ettiler. **Hindistan**'da ise Hindistan Sendikalar Merkezi CITU üyesi işçiler Haydarabat kentinde miting düzenlediler.

Afrika Kıtası

Senegal'den **Kamerun**'a birçok Afrika ülkesinde 1 Mayıs gösterileri düzenlenirken **Güney Afrika**'da Güney Afrika Sendikalar Federasyonu SAFTU üyesi işçiler Johannesburg kentinde yürüyüş düzenledi.

Tunus'ta ise Genel İşçi Sendikası UGTT üyesi işçiler ve siyasi tutsakların yakınları başkent Tunus'ta 1 Mayıs gösterilerinde yerini aldı. Devlet başkanı Kays Said ve hükümetin iş yasası reformu protesto edilirken, siyasi tutsakların da serbest bırakılması talep edildi. ■

Türkiye

Türkiye'de hayat pahalılığına, zamlara, artan vergi yüküne, düşük ücretlere, güvencesizliğe, siyasi iktidarın baskı politikalarına; kayyumlara ve tutuklamalara, emperyalist savaşlara "Hayır" diyen işçi ve emekçiler, sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin çağrısıyla İstanbul, Ankara, İzmir, Kocaeli, Bursa, Mersin, Hatay, Edirne ve daha birçok kentte bir araya geldi.

Yapılan mitinglerde "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganını yükselten, taleplerini kararlılıkla dile getiren işçiler, 1 Mayıs ruhuna sahip çıktıklarını gösterdi. Hak aramanın suç sayıldığı, sendikal faaliyetlerin, grevlerin karalandığı bir süreçte rejimin saldırılarına karşı demokrasi talebi yükseltildi. Mitinglerde pek çok kentte hava muhalefetine rağmen kitle kararlılığını bozmazken, kadınların ve gençlerin yoğun katılımı coşkuyu doruğa çıkardı.

İstanbul'da iki ayrı miting düzenlendi. Türk-İş İstanbul mitingini Kartal Meydanında yaparken DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısını yaptığı 1 Mayıs mitingi ise Kadıköy'de gerçekleştirildi. Kartal Meydanında Türk-İş'e bağlı sendikalarda örgütlü binlerce işçi "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Vergide Adalet İstiyoruz" sloganlarını haykırdı. "Adalet mücadelesini emek mücadelesiyle güçlendirelim" çağrısıyla ve "Birlikte Kazanacağız" şiarıyla düzenlenen Kadıköy mitingine ise on binlerce işçi ve emekçi katıldı. ■

İşçiler, Emekçiler, Gençler Mücadele Alanlarını Terk Etmiyor

İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs, Türkiye genelinde kitlesel katılımı kutlandı. İstanbul başta olmak üzere birçok kentte yüz binlerce işçi ve emekçi alanlara çıktı. UID-DER İstanbul Kadıköy'de düzenlenen mitinge "Baskılara, Zorbalığa, Sömürüye, Emperyalist Savaşa Karşı Umut Örgütlü Mücadelede!" pankartıyla ve her sektörden işçilerin, emekçi kadınların, gençlerin, emeklilerin, çocukların yer aldığı kıpkızıl bir kortejle katıldı.

Rejimin 19 Martta başlattığı saldırıların ardından milyonlarca emekçinin öfkesi sokaklara taşı. Rejim tepkiyi bastırmak için gösterilere katılan yüzlerce genci tutukladı. 7 Nisanda Türkiye'nin çeşitli kentlerinde üniversite öğrencileri, 8 ve 11 Nisanda eğitim sendikaları, Emek ve Demokrasi Güçleri eylemlerle tutuklamaları protesto etti. Bursa'da Demokrasi Bileşenleri ve Anne-Baba Dayanışma Ağı öncülüğünde 19 Nisanda düzenlenen eyleme UID-DER'li işçiler de katıldı.

Proje okullara yapılan keyfi atamalar ve muhalif öğretmenlerin adeta sürgün edilmesi, lise öğrencileri ve velileri ile eğitim sendikaları tarafından protesto edildi. Eğitim Sen 18 Nisanda Çağaloğlu Anadolu Lisesi önünde basın açıklaması yaptı. Eyleme UID-DER'li öğrenciler de katıldı.

Nisan ayı boyunca belediye işçileri de eylemlerle, grevlerle seslerini yükseltti. Genel-İş'te örgütlü İstanbul Esenyurt Belediyesi işçileri kayyım yönetiminin işten atma saldırısına karşı 14 Nisanda eylem yaptı. Kayyım yönetimindeki İstanbul Şişli Belediyesi işçileri, İzmir Karabağlar Belediyesine bağlı KARBEL işçileri ile Gaziemir Belediyesine bağlı Gazi-Bel işçileri, İzBB'ye bağlı İZELMAN, İZENERJİ ve Egeşehir şirketlerinde çalışan işçiler, ücretlerinin ödenmemesi ve TİS sürecinin tıkanması nedeniyle çeşitli eylemler gerçekleştirdi. İşe iade talebiyle 1 Mayıs'ta İzmir Çiğli Belediyesi önünden Ankara'ya yürüyüş başlatan 16 kadın işçi, 10 Mayıs'ta CHP Genel Merkezi önünde basın açıklaması yaptı. Genel-İş Sendikasının

örgütlü olduğu Çiğli Belediyesinde 17 Nisanda, Narlıdere Belediyesinde 6 Mayıs'ta, Konak Belediyesinde 7 Mayıs'ta başlayan grevler anlaşmayla sonuçlandı. Sakarya Şehir Hastanesi inşaatında ATR Yapı bünyesinde çalışan işçilerin gasp edilen hakları için şirketin genel merkezi önünde başlattıkları direniş 10. gününde kazanımla sonuçlandı. Hizmet-İş Sendikasının örgütlü olduğu Ankara Altındağ Belediyesi işçileri 21 Nisanda greve çıktı.

Petrol-İş'in örgütlü olduğu TÜPRAŞ'a bağlı İzmir, Kocaeli, Batman ve Kırıkkale rafinerilerinde işçiler TİS görüşmelerinde dayatılan düşük zamma karşı eylemler yaptı. 7 Mayıs'ta imzalanan TİS'e tepki göstererek üretimi durdurdu, kitlesel yürüyüş yaptı. Ravago'nun İzmir Aliaga'daki Eastchem ve Enplast fabrikalarında TİS görüşmelerinin tıkanması üzerine işçiler iş yavaşlatma ve yürüyüş eylemleri yaparak tepkilerini gösterdiler. Kocaeli Dilovası ve İzmir Çiğli'de üretim yapan DYO Boya fabrikalarında ise sendika 22 Mayıs'ta grev kararı aldı. Toplam 600 işçi vardiya giriş ve çıkışlarında alkış ve sloganlarla greve hazırız dedi.

İzmir'de Tekgıda-İş Sendikasının örgütlü olduğu OTP, TTL Tütün ve Sunel Tütün fabrikalarında grevler anlaşmayla sonuçlandı. Kocaeli Gebze'de Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şubede örgütlendikten sonra işten atılan Erlau Metal işçilerinin direnişi sürüyor. Kocaeli Gebze OSB'de Petrol-İş Gebze Şubesinde örgütlü Pulver Kimya işçileri, TİS görüşmelerinin tıkanması üzerine üretimi durdurdu. Greve çıkmaya hazırlanan işçiler görüşmelerin kazanımla sonuçlanmasının ardından işbaşı yaptı. Sendikanın örgütlü olduğu Portakal Plastik ve Porvil Çatı'da ise 7 Mayıs'ta grev başladı.

10 yıldır gasp edilen tazminat hakkını istemek için Çalık Holding'in binasına giden Erol Eğrek'in holdingin güvenlik görevlileri tarafından darp edilerek katledilmesi 10-12 Mayıs tarihlerinde sendikalar, emek örgütleri ve demokratik kitle örgütleri tarafından protesto edildi. Eyleme UID-DER de katıldı. ■

Anna'nın Annesi ve Anneler Günü

Kapitalizm öyle bir ekonomik ve toplumsal düzendir ki insanların vefa, bağlılık, sevgi gibi duygularını bile istismar eder, tüketimi kışkırtmak için kullanır. Bunu öyle bir sinsilikle yapar ki normal koşullarda uzak durmamız gerektiğini düşündüğümüz israfı, tüketimi, ikiye bölme, bayağılığı bile sevimli göstermeyi başarır. Yalanları masum ve sevimli görünen kılıflara sokarak insanların o yalanların peşinden sürüklenmesini sağlar. Tıpkı Nâzım Hikmet'in En Mühim Mesele şiirinde anlattığı gibi...

*Toprak doyurası gözleri doymuyor
Çok para kazanmak istiyorlar;
Öldürmemiz ölmemiz lazım geliyor
Çok para kazanmaları için.*

*Elbette aşıkâre yapmıyorlar bunu:
Renk renk fener asmışlar kuru dallara,
Yalanları salmışlar yollara,
Hepsinin de kuyruğu telli pullu.*

Emekçi kadınların, işçi sınıfının kadınlarının mücadelesinin, bu mücadelede ödediği bedellerin, kazandığı zaferlerin sembolü olan 8 Mart'ı düşünelim. Egemenler, 8 Mart'ı bir çırpıda tüm kadınların günü ilan ediveriyorlar. Kadınlara hediye, çiçek alınan bir güne dönüştürmek, bize tarihimizi unutturmak istiyorlar. Anneler Günü'nün hikâyesi de kapitalizmin ürettiği yalanların, tüketimi, israfı nasıl kışkırttığının çarpıcı bir örneğidir.

Günümüzde Mayıs ayının ikinci Pazar günü tüm dünyada "Anneler Günü" olarak kutlanıyor. Kadın sağlığı hastanelerinin kapatılması, doğum ve emzirme izinlerinin kısıltısı, kreşlerin yetersizliği, düşük ücret, kadına yönelik şiddet gibi sorunlardan, kadınların ihtiyaç ve taleplerinden, bunun için neler yapılabileceğinden asla bahsedilmiyor. Bunun yerine duygusal reklamlar, cazip görünen kampanyalar, rengârenk vitrinler bizleri annelerimize alacağımız hediyeler konusunda yönlendiriyor, anne olanlarımızın beklentilerini belirliyor. Satın alacağımız hediye'nin değeri kadar annelerimizi sevdiğimiz ima ediliyor, ancak hediye alırsak annemize sevgimizi gösterebileceğimiz, onun sevgisini kazanabileceğimiz algısı yaratılıyor. Evlatlarımızdan beklenti içine girmemiz sağlanıyor. **Anne ile evladı arasındaki sevgi, bağlılık ve değer ilişkisi parayla ölçülebilir, parayla gösterilebilir bir şey olarak sunuluyor.** Kapitalistler için bizlerin birbirimizi,

annelerimizi gerçekten sevip sevmediğimiz, evlatlarımız tarafından sevilip sevilmediğimiz önemli değil. Bu duygularımızla zerre kadar ilgilenmiyorlar. Tek ilgilendikleri şey, "hediye" olarak türlü türlü metalar satın almamız, tüketmemiz, bunu yapmadığımızda kendimizi eksik, yetersiz, kusurlu hissetmemiz! Annemize hissettiğimiz sevgi, onlara kâr sağlamıyorsa sevgimizi göstermekte, ifade etmekte kusur ettiğimizi zihinlerimize nakşediyorlar.

Anneler Günü'nün ortaya çıkmasının hikâyesi kapitalistlerin bu zihniyetini çok çarpıcı biçimde ortaya koyuyor. 1850'li yıllarda Amerika'da bir taraftan iç savaş yaşanıyor, diğer taraftan hijyen malzemesi ve doktor yetersizliği nedeniyle bebek ve çocuk ölümleri olağanüstü derecede yüksek seyrediyordu. Bebek ve çocuklarını kaybeden annelerin acısını yüreğinde hisseden aktivist Anna Jarvis, 10 Mayıs 1908'de barışseverliği, insan ve doğaseverliği, fedakârlığı nedeniyle ölen annesini, annesinin arkadaşlarıyla birlikte anmak istedi. O gün düzenlediği "Anneler Günü" buluşmasını annesi anısına her yıl o tarihte tekrar etmek istedi. Ama bu anmadan haberdar olan kartpostal şirketleri, hediye şirketleri anma gününü hediye alma gününe dönüştürdü. Dönemin ABD Başkanı, alışverişin canlandırmak için Mayısın ikinci Pazar gününü ulusal çapta "Anneler Günü" ilan etti. Annesinin hatırasını yaşatmak isteyen Anna Jarvis ise ömrünün son yıllarını Anneler Günü'ne son vermek için çalışarak geçirdi. Annesine duyduğu sevgi ve özlemle düzenlediği anma toplantısının, tüketimi kışkırtmak için kullanılması protesto etti. Bir daha annesini aynı şekilde anmadı.

"Sevgililer günü, kadınlar günü, anneler günü" diye listelenen günler, ardı arkası kesilmeyen reklamlar, alışverişe, tüketmeye teşvik, içi boşaltılan, unutturulan değerler, insanla insan arasındaki ilişkinin bozulması, artan mutsuzluk, güvensizlik ve tatminsizlik... İşte kapitalizm budur. Bu düzende insanlıktan uzaklaşmamak, insan kalabilmek bile çaba gerektiriyor. Unutturulmak isteneni hep akılda tutmayı gerektiriyor. Kapitalistlerin yalanlarına, tuzaklarına direnmeyi, gerçeğe tutunmayı, örgütlü olmayı gerektiriyor.

*Aldanıp aldanmamak,
İşte bütün mesele.
Aldanmazsak: varız!
Aldanırsak: yok! ■*

Gençliğe Çağrı : Bize Kılavuz Gerek!

İnsanın gençlik dönemleri heyecan doludur, coşkuludur, dinamizm yüklüdür. Gençliğin bu hali var olanı sorgulayan, ezber bozan, sınırları zorlayan, değişim isteyen düşünce yapısının da temelini oluşturur. Bundan birkaç ay önce bu ifadelerle Türkiye gerçekliği pek çok kimselere göre tezat oluştuyordu. Ancak uzun yıllar süren suskunluğun ardından gençlik yeniden sesini yükseltti, sorgulayan ve değişim isteyen yanını ortaya koydu. İmamoğlu'nun tutuklanması sonrası yükselen toplumsal hareketlilikte ön plana çıkan, barikatlar aşan, boykotlar örgütleyen genç kuşaklar, rejime ve onun uygulamalarına yönelik öfkeleleriyle, talepleriyle, değişim istekleriyle yeni bir sayfa açtı.

Elbette gençliğin bugün sokağa taşan öfkesi ve değişim talebi birdenbire oluşmadı. Bu, yıllardır bastırılmış seslerin, biriken hayal kırıklıklarının, ağırlaşan gelecek kaygılarının sonucudur. Üniversite mezunu genç işsizliğinden düşük ücretlere ve yoksullaşmaya, MESEM'lerden liyakatsizliğe, özgürlük alanlarının daraltılmasından tüm bunların ve daha fazlasının yarattığı psikolojik yüklere... Bu ağır tablonun zaman içinde tepki doğurmaması düşünülemez. Biriken enerjinin günü geldiğinde açığa çıkacağını söyleyen fizik yasasını doğrularcasına gençliğin bağrında biriktirdiği öfkenin kısmen de olsa açığa çıkmasına tanıklık ediyoruz.

Emekçi gençlik değişim istiyor ve elbette haklı. Ancak unutmayalım ki değişimin bir çırpıda olmasını beklemek maalesef beyhudedir. İşçi Dayanışması'nın önceki sayısının başyazısında vurguladığı gibi "zorlu toplumsal sorunların kolay, basit, kestirme, hızlı çözümleri yoktur ve olamaz." **Harekete geçen, değişim isteyen genç kuşakların dinamizminin bilgiyle, tecrübeyle buluşmaya ihtiyacı var.** Bu zorlu yolu tamamlamanın, hedefe varmanın en önemli aracına, yani bir kılavuza ihtiyaç var. Hiçbir zorlu yolculuk, bir kılavuz olmadan tamamlanamaz. Kılavuz, sadece yön göstermekle kalmaz; yolculuğun ne zaman hızlanacağını, ne zaman dinlenileceğini, hangi virajların tehlikeli olduğunu ve hangi rotaların hedefe götürdüğünü de gösterir.

İşçi sınıfının bir evladının, bir emekçi gencin önündeki kılavuzlardan birisi tarihtir. Tarih, yalnızca geçmişin kuru bir dökümü değildir; bugünü anlamanın, yarını kurmanın pusulasıdır. Mesela bugün Türkiye'deki rejimin kendi özgünlükleri olsa da tarihte benzerleri mevcuttur. Tarih bilinci

olan bir emekçi genç, faşist rejimlerin tarihte nasıl devrildiğini bilir, bunu bilmekle de enerjisini, aklını, sözünü nerede ve nasıl kullanacağını da bilmiş olur. Ne içi boş hayal kırıntılarına tamah eder, ne de yüreğinde karamsarlığa yer verir. Tarih bilinci olan bir genç, mesela 1968'de Fransa'da, Türkiye'de gençliğin enerjisiyle işçi sınıfının üretimden gelen gücünün birleştiğini ve ortaya dünyayı yerinden oynatacak bir gücün çıktığını bilir. Dönemin üniversite ve lise öğrencileri grevleri ziyaret etmiş, işçilerin deneyimlerinden öğrenmişlerdi. Öğrenci gençliğin dinamizmi işçi hareketine enerji vermiş, işçi hareketinin yükselişi de gençliğe muazzam bir güç katmıştı. Emekçi gençlik bugün kendi yolunu çizirken işte bu deneyimlerden öğrenmeli; geçmiş kuşakların direnişlerinden, başarılarından veya hatalarından ders çıkarmalı, tarih bilincini kuşanmalıdır.

Tarihte gençliğin enerjisinin tek başına bir etki yaratmadığı, işçi sınıfının saflarında örgütlü olduğunda ise nasıl bir değiştirici güce dönüştüğü sayısız örneklerle sabittir. **Bireysel öfke, bireysel cesaret ya da eylem ne kadar haklı olursa olsun karşı karşıya olduğumuz sömürü sistemi ve Türkiye'deki rejim karşısında son derece sınırlı bir etkiye sahiptir. Örgütlülük, değişim arzusunun gerçek, somut ve kalıcı sonuçlara dönüştürebilmenin temel koşuludur.** Diyelim ki uçsuz bucaksız bir denizin ortasında bir gemideyiz. Enerjik tayfalar olabilir, kazanlar harıl harıl çalışıyor olabilir ama yön tayin edilmemişse, fırtına geldiğinde o gemi alabora olur. Rotayı ve hızı tayin edecek; güvertedenden makiniste, kamarottan yağcıya eşgüdümü sağlayacak bir kaptana ihtiyaç vardır.

Tarih boyunca gençlerin yükselen sesi çoğu zaman değişimin habercisi olmuştur, ancak hiçbir köklü değişim de kolayına gerçekleşmemiştir. Bugün hepimize düşen görev gençliğin ortaya çıkan dinamizmini tarihin birikimiyle ve sınıfımızın örgütlülüğüyle buluşturmak, sabırla ve bilinçle harmanlamaktır. **Örgütlenmek; sadece birlikte olmak değil, birlikte düşünmek ve öğrenmek, birlikte mücadele etmek, birlikte değiştirmektir.** Haklı taleplerimizin hayata geçmesi için salt istememiz yetmez, onları gerçekleştirecek gücü biriktirmek, hedefe varacak yolları yürütmek gerekir. Örgütlenmemiz gerekir. Unutmayalım, yolumuz varsa yol arkadaşına, hedefimiz varsa da doğru kılavuza ihtiyacımız vardır. ■

Kasırgalar Kimleri Vuruyor?

Son yıllarda egemenlerin ekonomik ve siyasi krizlerden söz ederken “fırtına” ya da “kasırga” benzetmesine çok sık başvurduklarına şahit oluyoruz. Mesela JP Morgan CEO’su 2022’de yaklaşan ekonomik belirsizlikleri tarif etmek için “ekonomik kasırga” tanımını kullanmıştı. 2024’te Dünya Bankası Başkanı, yoksulluk, iklim değişikliği ve savaşın oluşturduğu “kusursuz fırtına”dan söz etmişti. Geçtiğimiz haftalarda da Cumhurbaşkanı Erdoğan tüm dünyayı etkisi altına alacak şiddetli bir kasırganın geldiğini söyleyerek “ama biz hazırlıklıyız” dedi.

İçinden geçtiğimiz zamanı tarif etmeye çalışırken bu benzetmelerin yapılması tesadüf değil. Kapitalist sistem çeyrek yüzyıldır çok büyük krizlerle sarsılıyor. Hegemonya krizi, ekonomik kriz, iklim krizi, enerji krizi, siyasi krizler, göç krizi... Tarihsel miadını dolduran sistem artık birbirini tetikleyen çoklu krizler yaşıyor ve faturası giderek daha da ağırlaşıyor. Ancak egemenler fırtına/kasırga metaforunu sadece krizlerin sayısına, boyutuna ve şiddetine dikkat çekmek için kullanmıyorlar. Aynı zamanda önlem ya da hazırlık adı altında hayata geçirdikleri saldırı politikalarını, yürüttükleri çıkar savaşlarını emekçilerin gözünde meşrulaştırmak için de kullanıyorlar.

Bunun en çarpıcı örneği, emperyalistlerin dünyanın hâkim gücü olmak, işçi sınıfının sömürsünden en büyük payı almak, yeryüzü kaynaklarını yağmalamak için yürüttüğü Üçüncü Dünya Savaşıdır. Bu savaş, milyonlarca insanın göç etmesine, yüz binlercesinin hayatını kaybetmesine, doğanın tahrip olmasına yol açıyor. Enerji krizini, gıda krizini, göç krizini büyütüyor, ticaret savaşları yaşıyor. Dolaylı ya da doğrudan savaşın içinde yer alan tüm ülkelerin egemenleri, hiç utanıp sıkılmadan krizlerin derinleştiğinden, önlem almak gerektiğinden dem vurarak hayata geçirdikleri politikalarla işçi ve emekçilere çok ağır bedeller ödetiyorlar.

Mesela Avrupa ülkeleri enerji krizini gerekçe göstererek kapattıkları kömür santrallerini yeniden açtılar ve iklim krizinin başat nedenlerinden biri olan fosil yakıt üretimini arttırdılar. Elektrik, doğalgaz ve yakıt fiyatlarının yükselmesini, enflasyon artışını enerji krizine bağladılar. Tüm ülkeler savaşın ve küresel krizlerin “ulusal güvenlik” sorununa yol açtığını söyleyerek silahlanma yarışına girdiler, baskıcı ve otoriter yönetimleri işbaşına

getirdiler. İşçi sınıfının ekonomik ve demokratik haklarına saldırdılar. **Türkiye’de ve daha onlarca ülkede bütçeden silahlanmaya ayrılan pay artarken kamusal hizmetlerin payı küçültülüyor. Örneğin İngiltere silah ihracatını artırırken kamu çalışanlarının ücretlerini kısıtı. Almanya silah harcamalarını yüzde 30’un üzerine çıkarmak için sosyal yardım bütçesini azalttı. ABD Başkanı Trump, emekçilerden kısıtıldığı kamu kaynaklarını İsrail’e milyarlarca dolarlık askeri yardım yapmak için kullanıyor.** Emperyalist devletler göç krizini yaratan kendileri değilmiş gibi savaştan, açlıktan, ölümden kaçarak göç yoluna düşen milyonlarca insanı sorun olarak gösteriyor, göçmenlerin ülkeye girişini engellemek için Türkiye gibi ülkelerle kirli pazarlıklar, anlaşmalar yapıyorlar.

ABD-Çin arasında kızışan ticaret savaşlarına bakalım. Trump Çin menşeli ürünlerin gümrük vergisini yüzde 145’e kadar arttırdı, Çin de aynı şekilde ona cevap verdi. Amacının Amerikalı emekçileri korumak olduğunu söyleyen Trump’ın sloganı şu: “Amerikan malı al, Amerikan işçisi kazansın”. Oysa Trump’ın bu hamlesi Çin ve ABD arasında yürüyen hegemonya savaşının bir parçası ve Amerikalı emekçilerin ne yaşadığı umurunda değil. İki ülke arasındaki ticaret savaşlarının bedelini Çinli ve ABD’li emekçiler öderken silah, havacılık, enerji şirketleri vergi artışından muaf tutularak ihya ediliyor. Gümrük vergilerinin artırılmasının ardından Amerika’da ürünler zamlandı, enflasyon yükseldi. Trump ise bildik “dış güçler” söylemine başvurarak “fiyatlar artıyor çünkü Çin bize karşı savaşıyor” diyor.

Türk, İngiliz, Alman, ABD’li ya da Çinli... **Dünyanın bütün egemenleri farklı dillerde aynı şeyleri söylüyor, aynı politikaları hayata geçiriyorlar.** Kasırgaları, fırtınaları besliyor hatta fırsata dönüştürüyor, sonra da emekçilere “bize destek verin, ne dersek inanın, politikalarımıza boyun eğin” diyorlar. Kasırgaların bedelini ödeyen, giderek yoksullaşan, ücretleri düşen, çalışma koşulları kötüleşen, hakları gasp edilen, bombalar altında can veren, göç yollarına düşen işçiler, emekçiler oluyor. **Kasırgalar yaratan kapitalizme karşı, barışı, kardeşliği, eşitliği, huzuru, insanca yaşamı görebileceğimiz bir dünya için dövüşmeden bize kurtuluş yok.** ■

Tarihin Tekerleğini Geriye Çevirmek İsteyenler

Bir sabah uyandığımızda tekerleğin icadı sonrası hayatımıza giren tüm icatlar ortadan kalkmış, unutulmuş olsa ne olurdu? Şöyle bir düşünelim; tekerlek icat edilmeseydi çark olmazdı, çark olmasaydı değirmen olmazdı. Ne üretim ne ulaşım gelişirdi. Tekerlek sadece bir nesne değil, aynı zamanda bilgidir, birikimdir, hafızadır. İnsanın doğayı dönüştürme yeteneğinin, ilerlemenin simgesidir. **İnsanlığın yüzyıllar önce çözdüğü sorunlara bugün kafa yormuyorsak bu birikmiş bir toplumsal belleğimiz olduğu içindir.** Bu durum sadece teknoloji alanında değil toplumsal yaşamın bütün alanlarında geçerlidir.

İnsanlık, tarih boyunca nice zorluğu örgütlü aklıyla aştı. **Roma'daki kölelerden bugünün modern köleleri olan işçilere kadar ezilenler, üreterek, egemenlere karşı mücadele ederek toplumsal ilerlemede büyük rol oynadı. Ama bugünün dünyasında egemen sınıf, tarihin tekerleğini bir avuç mülk sahibi azınlığın çıkarları uğruna geriye çevirmek istiyor.** İşçi sınıfının kazandığı ekonomik ve demokratik hakları yok etmek istiyor. Pek çok ülkede egemenler astığım astık kestiğim kestik diyen krallara, sultanlara özeniyor.

Eşitlik ve özgürlük isteyen ezilenler, tarih boyunca nice mücadeleler verdiler ve sonunda krallıklar yıkıldı, soyluluk ortadan kaldırıldı. Kralların, padişahların “kutsal” ilan edildiği çağlardan bugüne geldik. Ama bugünün egemenleri, tıpkı geçmişin taht ve taç sahipleri gibi olmak istiyorlar. Tüm güç, yetki, zenginlik sınırsızca ellerinde toplansın ama buna karşılık toplumdan tek bir itiraz bile gelmesin istiyorlar. Mesela demokrasi ve özgürlükler ülkesi diye bilinen ABD’de yeniden başkanlık koltuğuna oturan Donald Trump, geçmişteki mutlak güç sahibi kralların edasıyla hareket ediyor. Herkesin bildiği Elon Musk gibi figürler devasa şirketlerin yanı sıra bilgiye, teknolojiye, iletişime, medyaya hükmediyorlar. Trump gibi faşist liderlerle iş tutuyor, birlikte krallar gibi yasadışı, sınırsız kararlar alabiliyorlar.

Devlet başkanları, milyar dolarlık şirket sahipleri, emekçilerin kaderinin iki dudakları arasında olduğu bir düzen istiyorlar. Tepemize çöreklenmiş bu zenginler kulübü hem ekonomiyi hem siyaseti kendi çıkarları temelinde yönetiyorlar. Silah teknolojileriyle, ticaret savaşlarıyla, yapay zekâlarıyla insanlığın geleceğini tehdit eden kirl

pazarlıklar yapıyorlar. Kimin neyi konuşacağına, hangi bilginin yayılacağına karar verebiliyor, hatta halkların nereye “sürüleceğini” belirleyebiliyorlar. Hepsinde de aynı buyurganlık, aynı keyfilik, acımasızlık, aynı kibir boy gösteriyor. Mesela bombalar altında inletilen Filistin halkının kaderini birkaç kişinin zehirli ağzından çıkacak kararlar belirliyor. Trump ve Netanyahu masa başında oturup bu halkın nereye sürüleceğini konuşuyor. Sanki bir oyun masasındaymış gibi, söz konusu olan insanların yaşamı değilmiş gibi haritada yer beğeniyorlar. Orada yaşam savaşı veren emekçiler, kadınlar, çocuklar, kundaktaki bebekler onların umurunda bile değil...

Ama “insanlık nasıl ki artık mağaralarda, penceresiz toprak evlerde yaşadığı, denizleri ilkel sallarla aştığı, at sırtında seyahat ettiği eski çağlara dönememse kölelik, krallık, padişahlık günlerine de geri dönmeyiz. Tam tersine, ezilen sınıfların insanları, daha iyi bir yaşam için, sonuç olarak insanlığı bugün içinde bulunduğu noktadan daha ileriye taşımak için mücadele eder. Zulüm düzenini devam ettirmek isteyenlere haddini bildirerek yoluna devam eder.” Bugün ABD’de emekçi kitleler, Trump gibi liderlerin tarihin tekerleğini ileriye değil, geriye gitmeye zorladığını görüyorlar. Bu nedenle mutlak yetkiye, keyfi kararlara karşı sokağa çıkıyor, kitlesel eylemler gerçekleştiriyorlar. Demokratik haklara, sosyal haklara yönelik saldırılara, göçmenlere yönelik saldırılara, Filistin ve daha pek çok yerde yürütülen savaşa karşı sokakları dolduran ABD’li emekçiler bu eylemlerde “Kral istemiyoruz” sloganları atıyorlar. Geçmişte bedel ödeyerek kazanılan haklara sahip çıktıklarını gösteriyorlar.

Yetkiyi tek bir elde toplayan, hesap vermeyen liderler tarihte defalarca görüldü. Emekçi halklar nice acılar yaşayarak öğrendi bu zorbalara hangi sınıfa hizmet ettiğini. Bugün bu deneyimleri unutmak ve yaşananlara sessiz kalmak, mühendislik bilgilerini kaybedip tekerleği yeniden keşfetmeye çalışmaya benzer. Oysa bugün bize düşen görev, tarihin tekerleğini ileri çevirmek için saflara katılmak, mücadele etmektir. **Bugün tarihin tekerleğini geriye döndürmek isteyenlere karşı örgütlü hafızaya, geçmişten süzülen bilince, eşitlik ve özgürlük mücadelesine, cesarete her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.** ■

Veryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek

Sen ki bilirsin kır çiçeklerini
Hangi rüzgâr dağıtırsa dağıtsın
Düştükleri yerde yeniden çoğalırlar
Taşlara taşça sorarlar baharı
Toprağa toprakça sorarlar
Koysan sığmazlar saksılara
Dağların öfkesiyle uyanır
Yağmurun sevinciyle dağılırlar
Ve bir gün

Güneşin suları öptüğü zaman
Özgürlük renginde sevgiye açılırlar
Toprağın ilk sancısından beri
Kaç ihanet gördü kır çiçekleri
Kaç güzelliği kurban verdi çığlara
Ne yıllar tükendi ne baharlar
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürececek
Veryüzü aşkın yüzü oluncaya dek...

Adnan Yücel (Kısaltılmıştır)

İşçinin Bulmacası

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															

Soldan Sağa

1. "... Önder" 18 günlük yaşam mücadelesinin ardından 3 Mayıs'ta hayatını kaybeden, on binlerin katılımıyla son yolculuğuna uğurlanan sosyalist sinema emekçisi, siyasetçi. İsim.
2. Ermiş. Fazladan, ek olarak.
3. Sayıları göstermek için kullanılan işaretlerden her biri. Tuzağa düşürülen, kendisinden yararlanan kimse. Büyüklük, nicelik, nispet.
4. Makale kelimesinin sessiz harfleri. ... yüzünden pahalı. Belirti.
5. Sinirli. Hz İbrahim'in oğullarından biri.
6. Meyve. Afganistan'ın başkenti. Müzikte altıncı nota.
7. Bark, hane. Bir kimseden başka biri adına ricada bulunan kimse.
8. Eski Mısır mitolojisinde Güneş tanrısı. Sekerek oynanan bir çocuk oyunu. İlaç.

9. Sırrı Süreyya Önder'in yönetmenliğini yaptığı, 1980 faşist cuntası yönetimi altında yaşamaya çalışan kasaba halkını ve müzik grubunu konu alan film. Bazı hastalıklara karşı bağışıklık sağlamak için vücuda verilen, o hastalığın mikrobuyla hazırlanmış sıvı.

Yukarıdan Aşağıya

1. Anamal.
2. Ortadoğu'da bir ülke. Safha.
3. Bir şeyi halka tanıtmak, beğendirmek ve böylelikle sürümünü sağlamak için denenen her türlü yol. Dünyanın uydusu.
4. Ribonükleik asit. Gümüş.
5. Aylık. Selenyum elementinin simgesi.
6. Müzikte yedinci nota. Antimon elementinin simgesi. Su taşkını.
7. Çabuk davranan, Çevik. Kilometrenin kısaltması.
8. Uygun. Karşıt, inatçı, huysuz.
9. İlave. Bir'in tersi. Yabancı.
10. Her seçim döneminde ihlallerle gündeme gelen Yüksek Seçim Kurulu'nun kısaltması. Keskin ... küpüne zarar.
11. Youtube için kullanılan kısaltma. Evcil.
12. Hoş koku. Bebekleri eğlendirmek için çıkarılan ses.
13. Küçük bir şeyi sahibi görmeden gizlice çalma.
14. Utanma duygusu. Aktinyum elementinin simgesi.
15. Bilimsel bir gerçeği göstermek, bir yasayı doğrulamak için yapılan işlem; tecrübe. Sıcaklık ve soğukluk derecesi.

Önceki Bulmacanın Çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	K	U	R	T	U	L	U	Ş	S	Ö	M	Ü	R	Ü	
2	B	A	L	U	Z	M	A	N	Ü	A	A	U			
3	A	Y	A	N	K	A	T	I	N	B	R				
4	R	A	N	T	I	K	A	M	I	M	O	Z	A		
5	İ	M	D	U	Y	A	R	G	A	R	A	S			
6	K	A	T	I	E	L	A	L	O	R	M				
7	A	R	I	Z	A	E	C	E	T	E	İ				
8	T	T	K	Z	A	I	B	O	Y	K	O	T			

Sabırla, inatla, inançla: Sıra Bize de Gelecek!

Yaşamın hangi alanına bakarsak bakalım, her başarının ancak büyük emekler vererek, sabırla çalışarak elde edildiğini görürüz. **Henüz ilk denemede iyi sonuçlar elde etmek, hedefe ulaşmak mümkün değildir. Özellikle toplumsal alanda hiçbir değişim bir çırpıda gerçekleşmez.** Yalancı bahara kanıp vaktinden önce açan çiçekler meyveye dönüşür mü? Havalardan aniden soğuyup bir don vurunca ne olur bu güzelim aceleci çiçeklere? İşte güneşi ilk gördüğünde kışı atlattığını sanan, erken açan çiçekler gibi, yaşam koşullarındaki olumsuzlukların hemen değişmesini beklemek de hayal kırıklığına neden olur. Değişimin yolu sabır ve emektir.

UID-DER'in web sitesinde yayınlanan Daha Dur şiirinde bir işçi kardeşimiz şöyle anlatıyordu bu gerçeği: "Sabırsızlık yenilgidir/ Bastığın toprağı, kavradiğın taşı tanı/ Bir usta, bir el, bir demir/ Bir taşın şekil veriyor sabırla inatla inançla/ Daha dur..." Bir taşın şekil vermek için önce taşı tanımak, sonra uygun koşullarda emek vermek, inatla çalışmak ve sabır göstermek gerekir. Müzelerde gördüğümüz, işçiliğiyle kendisine hayran bıraktıran, milattan önce yapıldığı halde bugüne kadar gelebilen heykelleri düşünelim. O dönemin usta elleri yonttukları taşı tanımasalardı, sabırla, inatla ince ince işlemeselerdi o muhteşem heykeller ortaya çıkar mıydı?

Düşünelim, bir hastalığa deva bulabilmek için ne kadar çok insan emek verdi mesela? Bugün hayatımızı kolaylaştıran makinelerde sınıfımızın yüzlerce yıllık birikmiş emeği var. Elimizdeki tüm haklara da geçmişin mücadeleleri sayesinde sahibiz. Sınıfımızın mücadele tarihi bir çırpıda yazılmadı. Ne büyük değişimler bir gecede gerçekleşti, ne de yaşanan zulmün hesabı hemen sorulabilirdi. **Her büyük dönüşüm, olumluya doğru her bir adım nice kuşakların sabırlı, inançlı ve örgütlü mücadelesiyle mümkün oldu. İşte bu yüzden sabırsızlık yenilgidir.**

Evet, sabırlı olmak gerekir, peki ama nasıl bir sabır? Mesela haklarımızı istediğimizde bize "sabrın sonu selamettir, dişinizi sıkın" diyen patronların telkin ettiği gibi bir sabır mı? Türkiye'de iktidarın dümenini elinde tutanların ülkeyi uçuruma sürüklerken "sabredin, yakında düze çıkacağız" derken kast ettikleri gibi bir sabır mı? Hayır, onların sözünü ettiği "sabır", haksızlıklara, saldırılara,

zorbalığa sessiz kalmak, boyun eğmek demektir. Bizim kastettiğimiz sabır ise dirençli olmaktır. Koyduğumuz hedefe doğru adım adım ilerlemek, zorluklardan korkmadan, pes etmeden, acele etmeden örgütlülüğümüzü örmektir. Sadece kendimizi ve yaşadığımız anı değil, toplumu ve geleceği de düşünerek hareket etmektir. Ama örgütlü sabrımıza tahammül edemeyenler hemen başlıyorlar karşı saldırıya: "Sen neyi değiştirebilirsin ki?" Bizler de diyoruz ki yarını, geleceği değiştirebiliriz!

İşçi sınıfının önderi ve öğretmeni Marks bu onurlu çabayı ne güzel ifade eder: *Eğer insanlığın çoğunluğu için etkili olabileceğimiz yeri seçmişsek, hiçbir yük bizi kamburlaştırmaz, çünkü o herkes adına ödenen bir bedeldir; artık tadına vardığımız şey yoksul, kısıtlı, bencilce bir sevinç değildir, mutluluğumuz milyonlara aittir, eylemlerimiz sessiz sedasız, ama sonsuza dek etkisini sürdürecektir...* Mücadeleyle güzel günlere ulaşmanın bazen insanın yaşam süresini aştığı doğrudur. Ama milyonların hayatına dokunan, gelecek kuşaklara aktarılan örgütlü deneyim, mücadeleye duyulan inanç, sabır ve sebatla verilen emek bir gün mutlaka karşılığını bulur. **Toplumsal dönüşüm için verilen emek hiçbir zaman boşa gitmez, doğruları ve yanlışlarıyla yol gösterir.** Şiirde dediği gibi; *Gelecek/ Sıra bize de gelecek/ İşte o zaman sorulacak/ Tüm zulmün hesabı/ Daha dur...*

Sıra bize de gelecek! Sıra bize, işçi sınıfımıza geldiğinde kapitalizme karşı mücadelenin başarıya ulaşmasının yolu o mücadeleye bugünden hazırlanmaktan geçiyor. O yüzden bugün verdiğimiz emeğin büyük bir anlamı var. Temeli iyi kazılmamış bir binanın sağlam olması beklenemez. Bir an önce yükselsin diye hesapsız kitapsız, alacele yapılan yapılar en ufak bir sarsıntıda yıkılıp gider, geriye bir enkaz bırakır. Zor ve zahmetli olsa da, uzun süren yorucu bir süreç gibi görünse de çocuklarımıza geleceğin güzel günlerini armağan etmek için o temeli sağlam atmak zorundayız. **Yeni bir dünyanın taşı da, harcı da bizim bugünkü emeğimizdir ve bunun için verilen her emeğe değer.** Sermaye sınıfının kârı için gece gündüz çalışmak zorunda bırakıldığımız bugünün dünyasında kendi sınıfımızın evlatları için bir araya gelmek, sabırla, dirençle, inatla mücadeleyi büyütmek ancak müthiş bir bahtiyarlık olabilir. ■